

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie i interpretacja art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2011 r. — Ezz i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-256/11)

(2011/C 204/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ahmed Abdelaziz Ezz (Giza, Egipt), Abła Mohammed Fawzi Ali Ahmed (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar (Giza, Egipt) (przedstawiciele: M. Lester, Barrister, i J. Binns, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 63) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 4), w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do skarżących.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący żądają w swojej skardze, zgodnie z art. 263 TFEU, stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie, w zakresie, w jakim znajdują one zastosowanie do skarżących.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) W zarzucie pierwszym skarżący podnoszą, że kryterium przyjęcia środków ograniczających przeciwko skarżącym, określone w art. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB i w art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011, nie zostało spełnione. Ponadto twierdzą, że przywołane przez pozwaną podstawy jako uzasadnienie wydania środków ograniczających przeciwko skarżącym są całkowicie niejasne, niewłaściwe, niepoparte dowodami, nieuzasadnione i niewystarczające do uzasadnienia stosowania takich środków.
- 2) W zarzucie drugim skarżący utrzymują, że pozwana naruszyła prawo skarżących do obrony oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ:

— środki ograniczające nie przewidują procedury informowania skarżących o dowodach, na których opierała się decyzja o zamrożeniu ich aktywów, umożliwiającej im skuteczne przedstawienie uwag na temat tych dowodów;

— uzasadnienie przedstawione w zaskarżonych aktach zawiera ogólne i niejasne twierdzenia bez poparcia na temat postępowań sądowych; oraz

— pozwana nie przedstawiła wystarczających informacji umożliwiających skarżącym skuteczne przedstawienie ich stanowiska, co nie pozwala Sądowi ocenić czy decyzja i ocena Rady były zasadny i oparte na przekonujących dowodach.

3) W zarzucie trzecim skarżący twierdzą, że pozwana nie przedstawiła im wystarczającego uzasadnienia wpisania ich do zaskarżonych aktów, z naruszeniem obowiązku jasnego przedstawienia rzeczywistych i konkretnych powodów uzasadniających jej decyzję, w tym konkretnych powodów indywidualnych, które skłoniły ją do uznania, że skarżący byli odpowiedzialni za sprzeniewierzenie egipskich funduszy państwowych.

4) W zarzucie drugim skarżący podnoszą, że pozwana bezzasadnie i nieproporcjonalnie naruszyła prawo własności skarżących oraz ich dobre imię, ponieważ:

— środki w postaci zamrożenia aktywów mają znaczący i długoterminowy wpływ na ich prawa podstawowe;

— są nieuzasadnione w zakresie ich stosowania do skarżących; oraz

— pozwana nie wykazała, że całkowite zamrożenie aktywów jest najmniej dolegliwym środkiem zapewnienia takiego celu, ani że bardzo poważna szkoda wyrządzona skarżącym jest uzasadniona i proporcjonalna

5) W zarzucie piątym skarżący utrzymują, że ich wpisanie przez Radę na listę osób, przeciwko którym stosować się będą środki ograniczające opiera się na oczywistym błędzie w ocenie.

Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2011 r. — Van Bennekom przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-206/96) ⁽¹⁾

(2011/C 204/51)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 74 z 8.3.1997.